

Луиз Ламбриш

*Тъй като
нищо няма да кажат*
Насилието над бебетата

Авангард Прима
София, 2018

© Луиз Ламбриш, автор
© Вяра Любенова, преводач, 2018

© Моника Богданова, научен редактор, 2018
© Кръстина Тодорова, технически редактор, 2018
© Прот. Драгомир Узунов, корица, 2018

ISBN 978-619-160-970-3
Авангард Прима, издател
София, 2018

Съдържание

ТЕ НИЩО НЯМА ДА КАЖАТ, НО НИЕ ЩЕ РАЗБЕРЕМ. ПРЕДГОВОР КЪМ БЪЛГАРСКОТО ИЗДАНИЕ	5
НАСИЛИЕТО: ЕДИН ЕТИЧЕН ВЪПРОС.....	9
Глава I. МАМА И МАБА	19
<i>Трябва ли да легализираме насилието, упражнено над бебето?</i>	
Глава II. МИШКИ И ЖЕНИ.....	41
Глава III. ДА ОБЛЕЧЕМ В ДУМИ ЕЗИКА НА ТЯЛОТО (1)	53
<i>Клинична картина на тактилноста, на усещанията, в търсене на езика</i>	
Глава IV. ДА ОБЛЕЧЕМ В ДУМИ ЕЗИКА НА ТЯЛОТО (2).....	67
<i>Когато научният език изрича отричаната болка на бебето</i>	
Глава V. ДА ГО ПОСРЕЩНЕМ БЕЗ НАСИЛИЕ	82
<i>Да посрещнем бебето, да подкрепим връзката между майката и бебето, медицинска култура, социална култура</i>	
Глава VI. МАСКИРАНА ИСТОРИЯ, ПРОБИТА ИСТОРИЯ: НАСИЛИЕТО НА НЕДОИЗРЕЧЕНОТО	95
<i>Изоставяне, осиновяване, преждевременно раждане: ехото, което се чува по време на лечението</i>	
Глава VII. СМЪРТ В РЕАЛНОСТТА, СМЪРТ В СИМВОЛИЧНОТО... КАКВО ВЪОБРАЖАЕМО Е ВЪЗМОЖНО?	114
<i>Детеубийство, кръвосмешение, поражения нанесени от майката</i>	

Глава VIII. КУЛТУРА И КУЛТУРИ. НЯКОИ НОВИ ИДЕИ.....	130
Глава IX. БЪДЕЩО ЧОВЕШКО ПРАВОСЪДИЕ. СЪВРЕМЕННИ РАМКИ И ВЪПРОСИ	146
Глава X. ЩО ЗА ЛИЧНОСТ ВСЪЩНОСТ Е БЕБЕТО?	162
<i>Елементи на размисъл за една светска етика</i>	
<i>Да обмислим светското понятие за личност</i>	
<i>през XXI век</i>	

Те нищо няма да кажат, но ние ще разберем

Предговор към българското издание

Изборът за издаване на тази книга не беше лесен – най-вече заради колебанията около необходимостта от разработването на подобна проблематика в български контекст. Готови ли сме да чуем за насилието над бебетата? И какво всъщност е насилие? Ще може ли да бъде разбрано в философски контекст, отвъд очевидностите?

Освен физическото насилие (което при бебета и малки деца също се установява трудно), насилието на бездумието е още по-невидимо. То е нишката, която издърпва силите на детето и води до без(д)умието му. И не се наблюдава само при бебетата и децата, лишени от родителска грижа – езикът на родителите, разбиран само като реч, не обгръща с поглед детето, не го удържа (по смисъла на Уиникот) и не му съз-дава Живот.

Как да се разпознава тънката нишка между грижата, обгрижването и нахлуването в тялото на бебето, на детето?

Насилието е свързано с отделянето, с причиняването на болка на фетуса, с недоизказаното...

И *тъй като нищо няма да кажат*, книгата има за цел да провокира, да се заговори за насилието, за което често не подозираме. Страданието на бебето, детето е от разнороден порядък – то повръща, има колики, диария, запек, анорексия, булимия, кожни проблеми и т.н. Именно от майката и от педиатъра, акушер-гинеколога зависи как тази грижа ще се

инсталира в спокойствието и вярата в майчинството, а на места няма да бъде усетена като насилие от детето.

Темите за детеубийството, кръвосмешението, поражението нанесени от майката будят различно отношение и съпротиви – как да се приеме, че съществуват? Единствено разширяването на контекста ни кара да мислим, макар и болезнено:

„Майката запазва детето за себе си или лишавайки го от живот, от правото му да диша, или отказвайки му автономността и затварянето на отвърствията му. И в двата случая, за детето няма място“.

Акцентът върху сурогатното майчинство провокира различни въпроси – дали всъщност не касае само отглеждането на бебе от жена, която го износва? Има ли психично „износване“? И кои са психичните механизми, които можем да мислим при връзката майка-бебе във всяка ситуация? И какви са последиците от това изоставяне, особено като знаем за значимостта на перинаталния период?

„Да уважаваме бебето, независимо откъде идва и по какъв начин е било заченато, означава при раждането му първо да дадем символична рамка съобразно реалността на произхода му, като му запазим ориентири, на които може да се опира, за да се изгради и в крайна сметка да стане автономен субект, способен да намери мястото си в социалното пространство“.

Продължавайки нататък – каква е спецификата при асистираната репродукция? И можем ли да кажем, че желанието за бебе често анулира Желанието на бебето? И как то

ще символизира раждането си, подпомогнато от лекар?

Надявам се, че връзката между медицината и психоанализата е стигнала до момента, в който този текст не би активирал защити, а Желание за диалог. Каузата на бебетата и децата го предполага – тази трансдисциплинарност, в която всеки специалист продължава да мисли психичното през експертизата си, но и през психоанализата.

Бъдещето предстои!

доц. дпн Моника Богданова
психоаналитик

Коя е Луиз Ламбриш?

След като завършва философия, Луиз Ламбриш преподава и работи в издателство, после се посвещава на писането – пише романи и есета, свързани с медицината, психоанализата и историята, сред които *Медицинската истина: Клод Бернар, Луи Пастьор, Зигмунд Фройд*.

Луиз Ламбриш работи с асоциация „Каузата на бебетата“, което ѝ позволява да се запознае и да пише за работата на Изабел Брабан, Мариан Бюлер, Шарл Коен-Салмон, Лилиан Далиган, Катрин Долто, Каролин Елиашеф, Джамил Хамза, Жюли Мак Кейг, Катрин Султан, Мириам Сежер и Ирен Тери.

**С благодарност към д-р Мириам Сежер,
която продължава да е ангажирана с каузата
на бебетата и децата в България, както и на Л. Ламбриш,
която ни се довери.**